

Valkenburg 2008
Deel 1

Hallo luitjes,

Vooraf:

het liep tegen mijn verjaardag en zelf was ik nog steeds niet in orde. Zolang ik weet ben ik nog nooit bedlegerig geweest. Zelfs in mijn jeugd, met de Spartaanse opvoeding, gewoon naar school als ik me wat ziekjes voelde.

Vanaf januari bleef ik sukkelen met steeds terugkerende koorts en kon nauwelijks enig voedsel binnenhouden. Op den duur at ik heel zachtgekookte rijst met een krachtige bouillon.

Op een avond kwam Peter op het idee mij ook uit mijn lethargie te halen en met mijn verjaardag ergens anders door te brengen.

Het sprak me aan, maar waarheen? Overal was het koud, ook aan de Middellandse Zee

en Turkije dan? Buurvrouw Marjolein hebben we al eerder gevraagd om op haar te letten wanneer we naar Canada gaan en ze heeft maar weinig tijd. Naar het buitenland gaan, zoals we dat gedaan hebben met mijn 65e verjaardag naar Hurghada (Egypte) zat er niet in, want voor minder dan twee weken stap ik niet in het vliegtuig.

Ik heb geen idee hoelang Peter op het internet heeft gesurft naar een plaats dicht bij huis

en te bereiken met de auto.

Ik kon kiezen.....en koos voor Limburg. 'Ligt wat zuidelijker dan waar wij wonen en misschien hebben we dan ook beter weer. Het werd dus Valkenburg voor een lang weekend.

Voor Turkije speciaal een tweede kattenbak, geplaatst in de douchecabine, een grotere etensbak, evenals een drinkbak. Zo overleeft ze het wel en God zege de greep. Vroeger dan gepland vertrokken we van huis met maar één weekendtas, zonder mijn bantal en mijn guling. Kijk, overdrijven is ook een vak natuurlijk. Dat we vroeger van huis gingen, mag ook in de krant. Meestal djam karèt en op het laatste nippertje nog van alles en nog wat regelen. Niets van dat al. Het begon direct al feestelijk. Het zonnetje scheen volop en bij Nederweert sloegen wij af voor de lunch. Moppie (ons navigatiesysteem) raakte onmiddellijk van slag. Bij een gezellig uitziend café bescheurde Peter zich aan de Limburgse vlaai en ik bestelde een omelet. 'Mijn God' zou oom Ventje zeggen. Het was me toch een portie, niet te filmen. Daarnaast had Peter ook chocolademelk besteld met een flinke dot slagroom. Nou nou, ik

heb mijn best gedaan om voor mijn doen in ieder geval iets naar binnen te werken. De rest mocht Peter opeten.

In Valkenburg zelf raakte Moppie ook van slag. Bijna iedere afslag naar ons hotel was geblokkeerd door van die leuke paaltjes en moesten we keren. Enfin, we zijn er gekomen.

Het hotel ligt in een zijstraat van de hoofdstraat in het centrum van Valkenburg. Zonder bagage checkten we in en kregen de sleutel mee van onze hotelkamer. Op een

stoel zittend keek ik naar buiten en zag wat troosteloze platte daken. Niet zeuren, dacht ik nog, want uiteindelijk gaat het maar om een paar dagen. Peter probeerde de kamer op slot te doen (jaja, ik ben altijd reusachtig bang om alleen gelaten te worden en stel je voor: een insluiper!), maar het slot werkte niet. Na een tijdje kwam hij terug met de vrouwelijke manager van het hotel.

Reusachtig vriendelijk bood ze ons een andere kamer. Ze zei: die andere personen hebben nog niet ingecheckt. Tjonge.....het was plotseling een totaal ander ambiance met uitzicht op de straat. De kamer had ook nog een extra serre met twee stoeltjes en een tafel. Heel gezellig! Niet alle kamers, ook aan de voorkant niet, hebben zo'n uitbouw (zie foto).

Ik voelde me direct heel senang en begon met de badkamerspullen in te ruimen. Direct daarna werd ik voor de leeuwen gegooid met een kleine wandeling in de omgeving van het hotel. Al snuitend en tranend (mijn ogen waren niet meer gewend aan de buitenlucht), volgde ik Peter, straatje in/straatje uit.

*Wordt vervolgd
Mila*